

stillerne tilføjet: „medmindre anderledes er bestemt ved Embedets eller Bestillingens Besættelse“. Man gaar nemlig ud fra, hvis Forslaget bliver til Lov, at Kirkeministeren efterhaanden som Embeder blive ledige, vil paalægge de ny Embeds- og Bestillingsmænd at finde sig i, at Renten muligvis i Fremtiden skulde blive lavere end 4 pCt.

I § 7 findes ogsaa en Afvigelse fra den nugældende Lov, idet vi vel ere enige i, at naar en Kirketiende bliver afløst, og der bliver henlagt en Sum til Kirkens Vedligeholdelse, skal Kirken indtræde i samme Stilling som de saakaldte „selvejende Kirker“ nu indtage. Men vi mene tillige, at det burde være uden Anvendelse af D. L. 2—22—64. Dennes Regel gaar jo ud paa, at naar en Kirke ikke kan klare sig ved egne Midler, skal man enten søge at finde en Kirke i Nabolaget, der har Penge tilovers, eller undersøge, om Kirkens Brøst kan rettes ved Tilskud fra Sognemændene eller paa anden Maade. Man har ment, at naar Forholdet var det, at man afløser en Kirketiende og kun henlægger en Del af Kapitalen til Kirken, vil det være ganske urimeligt, om Sognemændene for det Tilfælde, at det viste sig, at Kommissionen, der vurderede Vedligeholdelsen af Kirken, havde taget fejl, i Fremtiden skulde bidrage ud over den Sum, der var henlagt til Kirken, saaledes at man derigennem i Virkeligheden vilde komme til at paalægge dem en ny Tiendebyrde ud over den gamle, som var bleven afskaffet. Endvidere er der en Afvigelse i § 7 fra den nugældende Lov. Forslagsstillerne mene, at hvis Tiende-ejeren ønsker at vedligeholde sin Forpligtelse til Kirkens Vedligeholdelse m. v., skal der ikke være noget i Vejen derfor, men han maa da finde sig i, at der ikke bliver udsondret nogen Kapital, som gaar ud af hans Eje og henlægges til Kirkens Vedligeholdelse. Han bliver da Ejers af hele den Værdi, Tienden har, men den baandlægges til Sikkerhed for Opfyldelsen af hans Forpligtelse til Vedligeholdelse af Kirken, saaledes at han først kan faa Renten udbetalt, naar han kan dokumentere, at han har opfyldt denne Forpligtelse.

I § 8, som staar i Forbindelse med senere Paragraffer, er der indført en efter Forslagets Beskaffenhed nødvendig Forandring i den nugældende Lov, nemlig den, at alle Tiendeafløsninger, som finde Sted, skulle, inden de træde i Virksomhed, forelægges Finansministeren til Resolution, for at han kan undersøge, om al Ting er i Orden, og paase, at der ikke bliver afløst

flere Tiender i et Aar end dem, Loven hjemler.

Dette er altsaa Indholdet af det Lovforslag, jdg herved har den Ære at anbefale til det høje Ting og den høje Regerings Velvilje. Men forinden jeg slutter, er der et enkelt Punkt, som jeg gerne vil henlede den høje Regerings Opmærksomhed paa, og det er, at det paastaas i et lille Skrift, som er udgivet af Godsforvalter Berthelsen fra „Konradineslyst“, at den Forpligtelse, som i Følge Loven af 23de Januar 1862, § 10, paahviler det offentlige til at sørge for, at de Regeringen underlagte Embedsmænd og Stiftelser faa deres Tienderettigheder berigtigede og tinglæste, i meget vidt Omfang ikke skal være bleven efterkommet, uagtet et saadant Paalæg skal være blevet udstedt i sin Tid, og uagtet Loven fastsætter en Straf af 10 Kr. for hver Uge, hvori saadant Paalæg siddes overhørigt. Jeg vil tillade mig at anbefale den høje Regering at tage dette op til Undersøgelse, saaledes at man, hvis vi ikke kunne faa denne Tiendeafløsningslov vedtagen, dog i det mindste søge at haandhæve de ældre bestaaende Tiendelove i deres fulde Kraft og Omfang.

Landbrugsministeren (A. Hage): Naar man læser det foreliggende Lovforslag igennem, er det særlig §§ 2 og 3, der fange Interessen. Ganske vist er der i de øvrige Paragraffer — som maa siges i det hele at slutte sig tæt op til den nuværende Lov af 8de Maj 1894 — foreslaaet visse Forandringer, som den ærede Ordfører ны har gennemgaaet, men disse ere i det hele taget ikke af væsentlig Betydning. En Del af dem finder jeg kunne være gode, andre har jeg Betænkeligheder ved, men jeg skal ikke komme ind paa Detailler i Øjeblikket, men ønsker at holde mig til Kernepunktet i Lovforslaget, nemlig §§ 2 og 3. Disse Paragraffer, som nu foreligge her i et Lovforslag, ere jo i øvrigt ikke ny for det høje Ting. I den Betænkning, som blev afgivet under 17de April 1894 af det Udvalg, som var nedsat til at forhandle Forslaget om Aflysning af Tiende, hvis Resultat blev Loven af 8de Maj 1894, var der af et Mindretal af 6 Medlemmer stillet nogle Ændringsforslag, og disse Ændringsforslag vare i det væsentlige det, som nu foreslaas i §§ 2 og 3. Den daværende Indenrigsminister udtalte sig bestemt mod disse Ændringsforslag, de bleve forkastede ved den endelige Afstemning her i Salen, og jeg selv som Medlem af denne Forsamling stemte den